

Alkotmánybíróság

1015 Budapest

Donáti u. 35-45.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott

jogi képviselőm,

útján – az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 26.§. (1) bekezdése és 27. §-a alapján az alábbi

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

Ügyszám:

10/1206-2/2016

Érkezett:

2016 JÚL 08.

Példány:

1

Kezelőiroda:

Melléklet:

19

ap

FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKÁÜGYI BÍRÓSÁG	2
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYTÉRSÉG	
FŐLAJSTRO	
KEZDŐIGATA	
Postai / Gyorspostai / Elektronikus / E-mailen / Faxon	
Érkezett	2016-06-27
PÉLDÁNY	1
MELLÉKLET	Felépítési engedély
FŐLAJSTROSZÁM	30927/19
UTÓIRATON	

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg az a személyi jövedelem adóról szóló 1995. évi CXVII. törvény -a továbbiakban Szja tv.- 73. § (4) bekezdésének és Szja 1. számú mellékletében foglalt visszamenőleges hatályú alaptörvény ellenességét valamint a csőd eljárásról és felszámolási eljárásról szóló 1991. évi IL. törvény 62. § (5) bekezdésének alaptörvény ellenességét valamint a Kúria Kfv. I.35.547/2015/6. sorszámú és a Kúria Gfv. VII. 30.244/2015/4. sorszámú ítéleteinek valamint 10.Fpkh. 01-2010-201., majd 10-Fpkh. 01-13-19, Fővárosi Ítéletábla 15.Fpkh.44.035/2014/3. jogerős végzése, valamint a Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 26.K.30.92762014/48. számú ítéletének és Nemzeti Adó-és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága 2927339551 és Nemzeti Adó-és Vámhivatal Kelet-budapesti Adóigazgatóságának 3457529. számú közigazgatási határozat alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azt, mivel sérti az Alaptörvény XX. cikk (1) bekezdését, XV. cikkét, XIII. cikk (1) bekezdését, B. cikk (1) bekezdését, XXIV. cikk (1) bekezdését és XXX. cikk. (1) bekezdését.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. A megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezés (ek), bírói döntések megnevezése, a határidő-számításhoz szükséges adatok közlése (a jogerős ítélet kézhezvételének időpontja stb.):

a személyi jövedelem adóról szóló 1995. évi CXVII. törvény -a továbbiakban Szja tv.- 73. § (4) csőd eljárásról és felszámolási eljárásról szóló 1991. évi IL. törvény 62. § (5) bekezdésének a

Kúria Kfv. I.35.547/2015/6. sorszámú ítéletnek és a Kúria Gfv. VII. 30.244/2015/4. sorszámú végzésének megsemmisítése

Kúria Kfv. I.35.547/2015/6. sorszámú ítéletét 2016. április 28. napján került kézbesítésre

Kúria Gfv. VII. 30.244/2015/4. számú végzése 2016. május 18. napján került kézbesítésre

2. Az Alaptörvényben biztosított jog megnevezése:

XXX. cikk (1) bekezdése- Teherbíró képességének, illetve a gazdaságban való részvételének megfelelően mindenki hozzájárul a közös szükségletek fedezéséhez.

XX. cikk (1) bekezdése- az egészséghez fűződő jog

XIII. cikk (1) bekezdése- tulajdonhoz fűződő jog megsértése

XV. cikk- a megkülönböztetés tilalma

XXIV. cikk (1) bekezdése – a tisztességes hatósági és bírósági eljárás követelménye, törvény előtti egyenlőség

B cikk (1) bekezdés- jogállamiság

3. A közvetlen érintettség kifejtése

(az eljárás megindításának indokai, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényege, bírói döntés esetén a pertörténet röviden, az ügyben hozott bírói döntések stb.):

A panaszos a [REDACTED] társasutazáson vettem részt, ahol ciguatera toxin okozta mérgezést szenvedett el. Ezt követően kártérítés és járadék iránt pert indított a [REDACTED] ellen a Pesti Központi Kerületi Bíróságon 21.P.90.136/1998. ügyszámon, melyben 1998. április 24. napján 111. sorszámú ítéletben részemre járadékot állapított meg a bíróság. Ezt követően a panaszos járadék felemelése iránt pert indítottam a Fővárosi Bíróság előtt 5.P.28.270/2005 ügyszámon, melyben az 5. sorszám alatt 2007. február 20. napján kelt ítéletben a bíróság járadékot az alábbiak szerint állapította meg:

- 2000. január 1-december 31-ig havi 232.201.-Ft, azaz összesen 2.486.412.-Ft
- 2001., 2002. és 2003. évekre havi 388.000.-Ft, azaz összesen 13.968.000.-Ft
- 2004., 2005. és 2006. évekre havi 461.000.-Ft, azaz összesen 16.596.000.-Ft
- 2007. január 1. napjától havi 506.500.-Ft

Az ítélet 2007. március 24. napján jogerőre emelkedett. A járadék felemelési perben kirendelt orvos szakértő szerint indokolt a járadékfelemelés az szubjektív állapotrosszabbodás miatt. A bíróság a járadékok megítélésénél az alapperben kirendelt szakértői vélemény állapította meg a panaszos nem főállású jövedelem kiesését, amely a 1986-os évet vette alapul, amikor még nem volt személyi jövedelemadó Magyarországon, tehát minden jövedelem nettóban került megállapításra és levonás azt nem terhelte. A járadék jelentős részét a költségek tették ki, amely mentes az személyi jövedelemadó alól, minthogy az nem jövedelem, továbbá a nettóban megállapított bérjellegű bevétel sem. A felszámolás elrendelését követően 2004. május 28-tól a panaszos semmilyen járadékban nem részesült, a Fővárosi Bíróság által hozott ideiglenes intézkedésnek a felszámoló nem tett eleget. A felszámolás alatt a járadékos semmilyen járadékot nem kapott, gyógyszer költségeit finanszírozni nem tudta. A felszámoló azonban annak jogszabályi kötelezettségét megszegve nem jelentette be sem az ideiglenes intézkedéssel elrendelt 160.000.-Ft járadékigényt a Pénzügyminisztériumnak, mint a magyar állami kezesség alapján eljárni jogosult szervezetnek a járadékot, így nemcsak a felszámolt cégtől nem kaphatta meg emiatt a járadékot a panaszos, hanem a felszámoló mulasztása miatt sem. A panaszos a

Pénzügyminisztériumhoz fordult közvetlenül az igényével, amelyet azzal utasítottak el, hogy kizárólag a felszámoló járhat el a baleseti járadék bejelentése okán. A jogerős ítélet követően a panaszos ezért végső elkeseredésében, jogi képviselő útján is megkereste a felszámolót és a Pénzügyminisztériumot, azonban a jogi képviselő sem járt szerencsével, miután a Csődeljárásról és felszámolási eljárásról szóló 1991. XLIX. törvény 62. § (1) és (5) bekezdésének értelmében a járadékot amennyiben a felszámolás alá került társaság vagyona lehetővé teszi, a felszámoló teljesíti, amennyiben azonban erre nincs lehetőség, úgy a Magyar Állam felé be kell jelenteni, tekintettel arra, hogy a Magyar Állam a járadékjellegű követelésekért felelősséggel tartozik, és a felszámoló képviseli a panaszos érdekeit. 2008. december 15. napján a felszámoló levélben jelezte- miután a panaszos kártérítési kereseti kérelmet nyújtott be ellenük-, hogy egy összegben megváltanák a járadékot és kérte, hogy tegyen összecszerű ajánlatot. A panaszos 2009. február 5. napján az egyösszegű kifizetéssel kapcsolatban 115.000.000.-Ft ajánlatot tett azzal, hogy az ajánlat 60 napig érvényes. Ebben az ajánlatban részletezte és elkülönítette a már lejárt/elmaradt járadékot és a jövőben lejáró járadékot, amelyet a jogerős ítéletnek megfelelően munkált ki. A felszámolótól válasz hosszú ideig nem érkezett, majd a felszámolóbiztos újbóli megkeresésére, az idő múlására tekintettel 2008. augusztus 26. napján ajánlatát már 120.000.-Ft-ra felemelte, kiindulva a jogerős ítélet alapján járó időközben tartozássá vált járadékokra. A felszámoló további 2 millió forint engedményt kért a hitelezőtől, és átküldte a Pénzügyminisztérium blanketta szerződését, amely egy munkaügyi per számai voltak kitöltve. Kértük a felszámolót, hogy javítsa ki a tervezetet, mert ez nem az az ügy. A felszámoló átküldte a javított formátumot, az panaszos bírósági ügyszámával, azonban változatlanul tartalmazta a Pénzügyminisztérium blankettájának 7. pontját. Azonban a 1. pontban rögzítette a felszámoló, hogy mennyi az elmaradt járadékigénye a panaszosnak. A szerződés megkötésekor szerettünk volna módosítási igénnyel élni a blankettán, éppen azért, mert továbbra sem értettünk egyet a 7. ponttal, mert a költség és a nettó bér mentes, illetőleg nem tartozik az Szja tv. hatálya alá, azonban a felszámoló kategorikusan visszautasította, mondván, hogy ezt a szöveget egyeztetette le a Pénzügyminisztériummal így azon ő nem tud változtatni. Tehát a panaszos vagy aláírja a Megállapodást, vagy még évekig várhat a járadék igényére. Így előzmények után született meg 2009. szeptember 22-én a járadék egyösszegű megváltásra, valamint az elmaradt járadék megfizetésre vonatkozó a [REDACTED] Rt „f.a” –val létrejött Megállapodás, amelyben 118 millió forint egyösszegű kifizetésben állapodtak meg. A megállapodás aláírása alkalmával a felszámoló arra kérte a panaszost, hogy valamivel bizonyítsa, hogy nettó jövedelmet és költséget tartalmaz a járadék, mert csak így tudja kifizetni a 118 millió forintot. Így csatoltuk az alapperi ítélet és szakértői vélemény, amelyben nettóban kerültek megállapításra a jövedelemtípusú járadék elemek és a panaszos járadék felemelésben előterjesztett kereseti kérelmet ennek igazolására nem volt hajlandó elfogadni, jóllehet azonban a költségeket és a nettó jövedelem típusú járadék került megállapításra és ezt emelte föl a jogerős ítélet is. Párhuzamosan kértük a járadék felemelési perben eljáró bíróságtól a pontosság kedvéért a járadékokhoz beszúrni, hogy azok mindegyike nettóban került megállapításra. A Fővárosi Bíróság 5.P.28.270/2005/13/I számú kiegészítő ítéletében kiegészítette az ítéletét és megállapította, hogy 2007. január 1. napjától fizetendő járadék 536.500.-Ft, míg rögzítette azt is, hogy a fenti ítéletben minden járadék összeg nettó összeget jelent. A felszámoló arra hivatkozással nem utalta át a 29, 5 millió forintot, hogy az teljes egészében a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény – továbbiakban Szja. 73. § (4) adó, így azt nem utalja ki a panaszosnak. A 118 millió forintból a felszámoló a [REDACTED] Zrt. csak 88,5 millió forintot utalt át, első részlet jogcímén. A felszámoló és a panaszos jogi képviselője is állásfoglalást kér az adóhatóságtól, és a Pénzügyminisztériumtól, hogy az egyösszegű járadék megváltás során az Szja tv. 73. § (4) bekezdését hogyan kell értelmezni a

költségek és a nettó jövedelem vonatkozásban. Pénzügyminisztérium közölte a panaszosnak nem adott ki állásfoglalást, hanem a saját állásfoglalást közölte az adóhatósággal. Későbbiek során tudtuk meg, hogy a Pénzügyminisztérium saját jogi álláspontját kényszerítette az adóhatóságra. Az adóhatóság 2009. december 10-i [REDACTED] által jegyzett állásfoglalásban tehát nem saját álláspontot alakított ki, hanem a Pénzügyminisztérium oktrojált álláspontját. Az a Pénzügyminisztérium adott tehát állásfoglalást adózási kérdésben, aki egyébként eljár az állami kezesség érvényesítése kapcsán: Tehát a kezes képviselője, mint érdekelt fél adott hatósági állásfoglalást, hogy szerinte mennyit kell fizetnie. Mint ahogy a későbbiek folyamán derült ki a panaszos számára a Pénzügyminisztérium korábban ezen állásfoglalást megküldte a felszámoló megkeresésére is (2009. november 4-i állásfoglalás) is, amelyben azt rögzíti, a Pénzügyminisztérium, hogy függetlenül attól, hogy a járadék költségeket is tartalmaz az egyösszegű megváltás esetében a költségeket is adóznak, hasonlóan a tartásdíjhoz. Így 2009. december 4-én az adóhatóság is hasonlóan fejtette ki az álláspontját a felszámoló részére.

A fenti három állásfoglalás (2 darab a felszámoló részére és panaszos részére 1 darab) azonban a fentiekén túlmenően azt is rögzíti, hogy az Alkotmánybíróság 60/1992. XI.7 AB határozatában foglaltaknak szerint nem volt jogi kötőereje.

Ezt követően a felszámoló a panaszos részére át nem utalt 29,5 millió forintot a Pesti Központi Kerületi Bíróság 21.P.50.901/2010 számú ügyben, teljesítési letétbe helyezte, a letétet a bíróság elfogadta, miközben nem is teljesítésre, hanem megállapításra vonatkozott a kereseti kérelem és az adóhatóság nem szerepelt az ügyben, mint fél. A fenti összeg a mai napig ezen bírói teljesítési letétben van, az adóhatóság semmilyen intézkedést nem tett annak érdekében amely arra utalna, hogy az adó lenne. Sőt, a panaszos 2010 folyamán adóhatósági eljárást kezdeményezett, mert az részére a felszámoló semmilyen igazolást nem állított ki és azon állítása megerősítésére, mely szerint adó lenne a 29,5 millió forint semmilyen jogszerű intézkedést nem tett. A revízió megállapítás nélkül zárult, tehát azt állapította meg az adóhatóság, hogy nincs adófizetési kötelezettsége a felszámolónak a [REDACTED] után. 2010. júniusában indította meg a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Kollégiuma [REDACTED] felszámolója elleni kifogási eljárás a felszámoló mulasztása ellen (10.Fpkh. 01-2010-201., majd 10-Fpkh. 01-13-190.) A kifogást a Csódtv. 51. §-a alapján terjesztette elő, amely arra irányult, hogy a felszámoló az felszólításunk ellenére és bejelentett hitelezői igény ellenére nem fizette meg a magállapodás alapján a 118 millió forintot, csak 88,5 millió forintot, így kértük arra kötelezni a felszámolót, hogy az indok nélkül visszatartott 29.5 millió forint átutalására kötelezze a felszámoló bíróság a felszámolót. A panaszos jogi képviselő nélkül eljárva előadta, hogy a Megállapodásban a panaszos részére járó 118 millió forintot egyáltalán nem terheli személyi adó fizetési kötelezettség, mert összeolvasva a kereseti kérelmet, az alapper ítéletét és szakértői véleményt egyértelműen nettóban kerültek megállapításra. A nettó járadékot szja fizetési kötelezettség nem terhelhet fogalmilag, mert az nem tartozik az SZJA törvény hatálya alá, mert azok nem jövedelmek. A nettó járadékot támasztja alá a Fővárosi Bíróság 5.P.28:270/2005/13/l. számú végzése is, mert tartalmilag megállapította, hogy azok valóban nettó összegek. Hivatkozott arra is panaszos, hogy a SZJA 73. §. (4) bekezdése csak a jövőbeni, bruttóban megállapította járadékra vonatkozhat, az elmaradt/múltbeli járadékra, amely mintegy 50 millió forint volt, szintén fogalmilag kizárt személyi jövedelemadó vonni. Hivatkozott arra is, hogy mindezekén túlmenően a költségek az szja törvény értelmében mentesek az adók alól, amely szja törvény 1. számú mellékletének 6.1. 6.2.6.7 pontjaira alapítottunk, valamint az 1996/251. Adózási kérdés szerint sem, amely „A baleseti járadék egy összegű megváltásának adómentessége” címet viseli és konkrétan ezen esetre egyértelműen alkalmazható. Ez követően a

felszámolási bíróság 2011. október 24. napján tárgyalást tartott, amelyben a hitelező a kérelmét kiegészítette azzal, hogy havi 30.000.-Ft járadék megfizetésre kérte kötelezni a felszámolót, illenек annak bejelentésére az állami kezességvállalás alapján a Pénzügyminisztérium felé. Csatolta továbbá a Budapesti Igazságügyi Műszaki, Könyv és Árszakértői Intézménynek az igazságügyi szakértői véleményét, amelyben nettóban kerültek megállapításra a járadék elemek. Ezt követően 2012. májusában csatolta a panaszos az 1/2006 PK véleményt, amely alapján kérte a felszámolót a járadék felbruttósítására kötelezni, illetőleg idézte az alapper ítéletéből és szakértői véleményéből, hogy járadék nettóban került megállapítása. A törvényszék 10-Fpkh 01-13-190/10. számú határozatában a panaszos vitatott hitelezői igényét elutasította. Az álláspontja teljességgel a felszámoló ellenkérelmének kritika nélküli átvételét takarja. Ugyanis a jogi álláspontját kizárólag a felszámoló által becsatolt, jogi relevanciával nem bíró adóhatósági állásfoglalásra alapította, valamint Pénzügyminisztérium állásfoglalására, a panaszos által benyújtott, ellentétes tartalmú állásfoglalást egyáltalán nem vette figyelembe. Ráadásul a figyelembe vett állásfoglalásokkal is ellentétes a határozat indoklása. A határozat ellen fellebbezéssel élt a panaszos, azonban 2015. március 3-i, a Fővárosi Ítéltábla 15.Fpkh.44.035/2014/3. számú végzésében helyben hagyta a döntést arra hivatkozva, hogy a felek között a megállapodás elnevezésű irat egy perbeli egyezség, és rögzítették 7. pontban, hogy a 118 millió forint bruttó tehát az adó alá tartozik és egyébként az Pénzügyminisztérium által adott és az adóhatósági állásfoglalásokat helyesen mérlegelte a törvényszék. A jogerős döntés ellen felülvizsgálati kérelmet terjesztettünk elő. A felülvizsgálati kérelemben előadtunk, hogy a jogerős végzés anyagi jogi álláspontja helytelen miután az szintén nem jogszabályra alapul, hanem jogi relevanciával nem bíró, állásfoglalásokra. Helytelen azon álláspontjai is, hogy 7. pont szerint bruttóban állapodtak volna meg a felek, miután az nem minősül adómentességről történő lemondásnak sem, továbbá nem vette figyelembe a panaszos által csatolt adóhatósági állásfoglalásokat sem, amelyek részletes jogszabály értelmezéseket tartalmaznak. Ezzel szemben a felszámoló bíró figyelembe vette a jogszabályi hivatkozások nélkül állásfoglalásokkal. Előadtuk továbbá, hogy sérült az Alkotmánybíróság 724/B/1994. számú határozatában foglaltak is, és ezzel is ellentétes a jogerős döntés, miután a fenti AB határozat rögzíti, hogy az adóügyi (közjogi) és polgári jogviszonyok elválnak egymástól. Annak megítélése, hogy adózik egy adott típusú bevétel, csak annak van jelentősége, hogy mi a valódi tartalma és nincs jelentősége felek nyilatkozatának. A bíróságok éppen ezt felejtették el feltárni: a járadék elemek valódi jellegét az általunk becsatolt ítéletek, szakvélemények alapján. 2016. március 2-án bejelentettük a Kúriának hogy szükséges lesz abba a kérdésben is állást foglalnia, hogy kié a letétben lévő 29.5 millió forint, miután az adóhatóság a mai napig nem állapította meg, hogy az adó lenne, a letét vonatkozásában semmilyen igényt nem érvényesített, így az adó megállapítási és levonási joga egyaránt elévült. Utaltunk arra, hogy az adójogi eljárásban az adózóra kedvezőbb jogértelmezést kell alkalmazni, miután az Szja 73. § (4) bekezdése már nem hatályos, azonban a panaszosra kedvezőbb az Szja törvény 1. számú mellékletének 6.1. és 6.7. pontja hatályos, és azok arról rendelkeznek, hogy egyösszegű megváltás esetén is adómentes a járadék költségtérítő része. A Kúria a Gfv. VII. 30.244/20154. sorszámú végzésében felülvizsgálati kérelmet elutasította az Alkotmánybíróság 724/B/1994. számú határozatára tett utalásunkat nem vizsgálta, mint ahogy az adózóra kedvezőbb elbírálás elvére sem. A Kúria arra az álláspontra helyezkedett, hogy a mentességi jogát azért nem gyakorolhatja a panaszos, mert a Megállapodásban nem került megbontásra a járadék költségtérítő és nettó jövedelem része és az elmaradt része.

2. számú eljárás, amely adóhatósági eljárás, a 29,5 millió forint visszaigénylése és a járadék felbruttósítása következtében indult a Sza tv. 1. melléklet 6.1. 6.2. és 6.7 pontja és 1/2006 PK. vélemény alapján:

A panaszos beszerzett könyvelője útján két adóhatóság állásfoglalást 2012. február és májusában és ezek birtokában és jogi véleményükre alapítottan indította el a panaszos az adóhatóság visszaigénylési eljárást, egyrészt a 29,5 millió forint visszaigénylése, valamint a 118 millió felbruttósítása utáni visszatérítendő 29,396.000 adó iránt, miután ezen adóhatósági állásfoglalások szerint egyösszegű megváltás esetén is alkalmazni kell a Sza tv. 6.1. 67. pontjában foglaltakat, valamint a nettó jövedelem nem tartozik az Sza hatálya alá, valamint a nettóban megállapított bért fel kell bruttósítani az 1/2006. PK. szerint. Az adóhatóság erre tekintettel, 2012. június 21-én kelt 12/42/380020/716. számú megbízó levéllel ellenőrzést rendelt el a panaszosnál. 2012. június 21-án a panaszos nyilatkozatot tett az adóhatóság előtt és csatolta továbbá az iratokat: a panaszos a 2010. július 23-ai a Pénzügyminisztériumhoz írt levelét a 29.5 millió forint vonatkozásában, a panaszos első ajánlatát, ahol meg volt bontva az elmaradt és jövőben esedékes járadék, 2009. szeptember 22-i Megállapodást és a perbeli egyezség létrehozására irányuló Megállapodást, a Fővárosi Bíróság 5. P. 28270/2005/7 számú ítéletét a felemelt járadék megállapításáról, a 2007. január 3-i keresetét a fenti perben ahol nettóban kerültek betérjesztésre az jövedelemtípusú járadékelemek és költségek. Csatolta továbbá a 2004. október 12-én készült orvosszakértői véleményt a járadék felemelés jogalapja vonatkozásában, az alapper elsőfokú ítéletét a Pesti Központi Kerületi Bíróság 21.P.91.136/1988/111. számú ítéletét, ahol a jövedelemtípusú járadék nettóban került megállapításra, és költségek kerültek megállapításra, az alapper könyvszakértői véleményét és annak kiegészítését, amelyben szintén nettóban kerültek megállapításra a jövedelemtípusú járadékok, 1/2006 PK. Véleményt, amely szerint a nettóban megállapított jövedelmet fel kell bruttósítani a kifizetőnek, 251/1996 Adózási kérdést, amely szerint egyösszegű megváltás esetén a költségek nem adóznak tehát alkalmazni kell mentességi szabályokat az Sza tv, 1. számú melléklete szerint. Csatolta továbbá a könyvelője részére kért és kapott adóhatósági állásfoglalásokat: 2012. február 28-i, 2888084930 iktatószámú levelét, amely szerint a költségtérítő rész egyösszegű megváltás esetén sem adózik, és alkalmazni kell az Sza tv. 1. mellékletében lévő szabályokat, valamint a 2012. május 8-i 288811247. számú adóhatási állásfoglalásokat, amely szerint a nettó bér nem adózik, és a nettóban megítélt járadékot az 1/2006 PK Vélemény alapján fel kell bruttósítani. Csatolta továbbá, hogy II. fokú rokkantnak minősül. 2012. július 2. napján az adóhatósági revizorok megkeresték a Pénzügyminisztériumot és a Kossuth Holding Zrt. felszámoló biztost aziránt, hogy teljesült a járadék egyösszegű megváltásról szóló 2009. szeptember 22-i Megállapodás, és ahhoz hozzájárult-e a Pénzügyminisztérium, az egyösszegű járadék megváltás milyen elmaradt és jövőben esedékes járadékokra vonatkozott, mennyit utaltak át a panaszosnak. Továbbá jogi állásfoglalást kért a Pénzügyminisztériumtól, hogy véleménye szerint az átutalt összeg tartalmazta-e az adót. A [REDACTED] Zrt. 2012. július 3. napján kelt válaszában nyilatkozott, hogy a megállapodásban foglaltak teljesültek a 118 millióból kifizette a panaszos részére az általa bekért állásfoglalások alapján 88,5 millió forintot. Rögzítette, hogy a 118 millió forintból 49.258.412.Ft volt az elmaradt (lejárt járadék) (A megállapodás 1. pontja szerint megbontva) a jövőben esedékes járadék a 118 millió forint és lejárt járadék összeg különbözete. Nyilatkozott továbbá a felszámoló cég, hogy jövedelemigazolást nem állított ki a panaszos részére, valamint csatolta a nála folytatott a 2009. évre vonatkozó adóhatósági ellenőrzés eredményét, hogy semmilyen megállapítást nem tett az adóhatóság és nem kötelezte személyi jövedelemadó igazolás kiállítására a korábban eljárást adóhatóság sem. Nyilatkozott arról is a felszámoló, hogy más megállapodást nem kötöttek, valamint arról, hogy a havi

járadékot nem kapott a panaszos. 2012. július 23-án újra meghallgatták a panaszost, aki részletesen nyilatkozott, mely szerint a Pénzügyminisztérium is, ahogy az adóhatóság is minden okirat birtokában van (nettó szakértői vélemény nettó ítélet nettó és költségre vonatkozó járadék felemelési kereset, így nem mondhatta volna azt, hogy bruttóban állapodtak meg a felek, mert a jogerős ítélet alapján állapodtak meg amelynek nettó volt tartalma, valamint a szakértői vélemény, az alapper ítélete szerint egyértelműen nettót ítélték meg részére, ennek alapján született a Megállapodás is, és nem kerültek felbruttósításra a járadékok, így a megállapodás is értelemszerűen nettó bért tartalmazhatott. A Megállapodás 7. pontjára történő hivatkozás nem jelentheti, hogy felbruttósították volna csupán annyit, hogy amennyiben adózik a 118 millió forint, akkor azt a felszámoló kiszámítja és megfizeti. Továbbá a Pénzügyminisztérium válasz inkorrekt, miután, mint hatóság belső jogsegély útján nem volt megkereshető mit érdekelt fél, mert az 118 millió forintot az állami felelősségvállalás (amely a kezességhez hasonlítható) alapján a Pénzügyminisztérium utalta a panaszosnak, így érdekelt félnek minősül.

2013. március 31-i 4740260498 számú határozatában az adóhatóság a panaszos visszaigénylését elutasította és a panaszost 3.085.602.Ft forint adóbírság, adóhiány és késedelmi kamat megfizetésre kötelezte. A határozat indoklása szerint leginkább a Pénzügyminisztérium 2012. július 10-i nyilatkozatára alapul, a panaszos által becsatolt jogerős ítéleteket szakértői véleményeket, nem vette figyelembe. Az adóhatóság csak a Pénzügyminisztérium belső jogsegély alapján beszerzett nyilatkozata alapján hozta meg jogi álláspontját, amely szerint a megállapodásban bruttóban állapodtak meg a felek, továbbá az adózási kérdés megítélése szerint nem alkalmazható, a 1/2006 PK. vélemény pedig csak a bíróság számára kötelező, az adóhatóság számára nem.

A fenti határozat ellen a panaszos terjesztett be fellebbezést 2013. április 23. napján, amelyben a határozatot eljárásjogilag és anyagi jogilag is támadta annak jogszabályba ütközése okán. A panaszos a fellebbezésben sérelmezte, hogy anyagi jogszabályi hivatkozás nélkül tagadták meg az Sza tv. 1. számú mellékletében foglalt 6.2. és 6.7. és 6.6 pontokban foglalt mentesség alkalmazását, amelyet normális esetben- ha nem az állam a kezes- alkalmazniuk kell, helyette a Pénzügyminisztérium mint felettes hatóság utasításnak megfelelően értelmezték a járadék egyösszegű megváltásról szóló 2009. szeptember 22-i szerződést és az összes releváns okirattal szemben a Pénzügyminisztérium mint felettes szerv utasításnak megfelelően bruttónak kezelték az egyébként nettó jövedelemtípusú és költségtérítő részeket, amelyek az anyagi jogszabályok szerint mentesek az adó alól. Sérelmezte azt is, hogy nem volt helye megkeresni a Pénzügyminisztériumot, mint hatóságot ezen ügyben belföldi jogsegély útján, miután a Pénzügyminisztérium képviselte a kezes államot és fizette ki a 118 millió forintot. Tehát a Pénzügyminisztérium, mint az érdekelt fél (állam) képviselője nem nyilatkozhatott hatóságként az ügyben, hogy ő hogyan értelmezte a Megállapodást, amelyet kritika nélkül átvett az adóhatóság, mint a fölötte szerv jogi álláspontját, tehát burkolt hatáskör átruházást jelentett a „belföldi jogsegély” az adóhatóság részről. Sérelmezte azt is a panaszos, hogy a mai napig nem vizsgálta meg a hatóság, hogy jogerős bírósági ítéletet és annak alapját képező okiratokat, miközben a megállapodásban egyértelműen a bírósági jogerős ítéletre alapították mint jogalapra a megállapodást, tehát téved az elsőfokú adóhatóság, hogy csak a megállapodást kell vizsgálniuk, mert maga a megállapodás rögzíti, hogy annak alapja a jogerős bírósági ítélet, tehát nem lett volna mellőzhető a jogerős bírósági ítélet tartalmi vizsgálata, hogy azokból mennyi a költségtérítő rész és a nettó jövedelemrész, valamint abból mennyi az elmaradt (lejárt járadék), amely fogalmilag nem tartozik az Sza tv. 73. § (4) bekezdése alá, mert csak a jövőbeni járadékot lehet megváltani. Jogi tévedésnek minősítette a panaszos továbbá azt is, hogy az adóhatóság álláspontja szerint az 1/2006 PK Véleményt

a nettó jövedelem felbruttosítását, csak a bíróságnak kell alkalmazni, miután éppen az adóhatóságtól kikért 2012. májusi állásfoglalás éppen ennek ellenkezőjét támasztja alá, az adóhatóságnak is kell alkalmazni és annak betartását ellenőrizni a kifizetőkön, amely szintén elmaradt az adóhatóság részéről. Sérelmezte a panaszos továbbá azt is, hogy ha adó lenne a 29,5 millió forint, akkor arról adóigazolást kellett volna kapnia a kifizetőtől, amely a mai napig nem történt meg, és erre az adóhatóság sem kötelezte. Tehát ebből az következik, hogy elismerten nem adó a visszatartott 29,5 millió forint. Rögzítette azt is a fellebbezésben, hogy iratellenes az adóhatóság hivatkozása 1996/251 szám Adózási kérdésre, mert abból szándékosan kihagyta az azt a rendelkezést, mely szerint a költségtérítő rész egyösszegű megváltás esetén is adómentes, továbbá ugyanezen kógens kötelezően alkalmazandó jogszabályi rendelkezést tartalmazza az Sza tv. 1. számú mellékletének 6.7 pontja, amely szerint egyösszegű megváltás esetén is adómentes a járadék költségtérítő része.

A panaszos fellebbezését a másodfokon eljáró hatóság 2927339551 ügyszámú, 2013. augusztus 30-i határozatában elutasította, rendelkezésében az adóbírság mértékét felemelte, az indoklásban teljesen helyben hagyta az elsőfokú döntést és kiemelte a Pénzügyminisztérium 2010-es állásfoglalást és 2012 júliusi belföldi jogsegély útján történő megkeresését, továbbá azt, hogy a felek közötti jogviszonyra a megállapodás rendelkezései vonatkoznak így nem vizsgálta az alapját képező baleseti kártérítési per jogerős ítéleteit, egyébként a fellebbezésben előadottakra érdemben – hogy miért nem alkalmazta a mentességi szabályokat, miért nem alkalmazható a felbruttosításról szóló 1/2006 PK vélemény- nem reagált. A panaszos ezt követően kereset terjesztett elő a jogerős közigazgatási döntés bírósági felülvizsgálta iránt 2013. október 10. napján, amelyben kérte hatályon kívül helyezni a közigazgatási döntéseket, mert nem vizsgálták a járadékelemek tartalmát és a kötelezően alkalmazandó mentességi jogot az Sza tv. 6.7. és Sza tv. 4. § (1) ellenére megvonták tőle. Nem indokolták a felbruttosításra kötelezéstől milyen jogszabályi alapon nem tesznek eleget, mint ahogy nem indokolták azt sem hogy az elmaradt és jövőbeni járadék (amelyek tényszerűen meg vannak bontva a megállapodás 1. pontjában) miért ugyanaz az adózás vonatkozik, miközben az Sza tv. 73. § (4) bekezdése csak a jövőbeni megváltásról szól, a lejártakra nem. Sérelmeztünk, hogy nem volt helye a Pénzügyminisztérium megkeresésének - mint érdekelt fél- hatóságként, belföldi jogsegély útján. A

A 2014. június 18. napjára tűzött tárgyaláson, amely a panaszos képviselője újra kifejtette, hogy az adójogi jogszabályokat együttesen kell értelmezni és nem lehet kiemelni csak egyetlen paragrafust, így alkalmazni kell az Sza tv. 1. számú mellékletének 6.7 pontját is, amely egyértelműen rendelkezik arról, hogy egyösszegű megváltás esetén is alkalmazni kell e mentességi szabályokat. Kifejtette, hogy az adóhatóságok ez alapján deklaráltan elmulasztották vizsgálni a járadékelemeket, mert kijelentették, hogy csak a 2009. szeptember 22-i Megállapodásban foglaltaknak van jelentőségük és az alapját képező ítéleteknek nincs. Így azt elmulasztották érdemben vizsgálni a jogerős járadék ítéletekben foglaltakat, amely jogi tévedés, mert a Megállapodás nem változtatja meg a kötelezettség jogcímét és adótartalmát, ha havi kifizetés helyett egy összegben kerül kifizetésre a járadék, és a megállapodás egyértelműen leszögezi, hogy az a Fővárosi Bíróság járadék felemelési peresben hozott jogerős ítélete alapján kötötték meg. Ugyanakkor téves azon álláspontja is az adóhatóságnak, hogy adózási kérdésekben jelentősége van a Megállapodásban foglaltaknak, miután az adójogi jogviszony közjogi viszony az állam és az adózó között, így nincs jelentősége annak, hogy miben állapodtak meg a felek, csak a járadék jellegének (költség illetőleg nettó) van jelentősége. Hangsúlyozta azt is, hogy jogi tévedés az alperes azon álláspontja, hogy nem tudtak volna a felek megállapodás aláírásakor arról, hogy nettóban kerültek megállapításra a járadékban a jövedelem pótló részek, miután a felperes/panaszos nettóban terjesztette elő a járadék felemelési, a járadék iránti alapperben nettóban állapították meg az

ítéletéből következően és nem került felbruttósításra, valamint az alapperben a bíróság által kirendelt szakértő is kimondottan nettóban állapította meg a jövedelempótló járadékot. Ugyanezt támasztja alá, hogy megállapodással párhuzamosan, a panaszos jogi képviselője útján kérte a kiegészíteni nettóra a járadékot, tehát a panaszos tudott a megállapodás aláírásakor a nettó tartalomról, máskülönben miért kérte volna kiegészíteni. A fentiekből következik, hogy téves és erőltetett azon adóhatósági álláspont, amely szerint a kiegészítő ítéletből tudhatták meg a felek a nettó tartalmat. Egyébként is ezen hivatkozás jogi non sens, mert a bizonyítási eljárás dönti el az ítélet tartalmát, amely 2007. nyarán befejeződött, tehát egyértelműen tudták a felek 2009. szeptember 22-én, hogy az nettóban kerültek megállapításra a jövedelempótló részek. Ugyanakkor még inkább értelmezhetetlen ezen álláspont a költségterítő rész vonatkozásában, mert az fogalmilag nem lehet bruttó, így ennek vizsgálatát eleve nem tehető függővé sem a Pénzügyminisztérium nyilatkozatától, sem a kiegészítő ítélet keltétől, mert az fogalmilag nem lehet bruttó. Ugyanakkor ebből az is következik, hogy miután a költségterítő rész vonatkozásába kiegészítő ítélet rendelkezik, tehát azt a 2007-ben jogerőssé vált ítélet tartalmazza, így tehát az adóhatóság szerint is van jelentősége jogerős ítélet járadék elemei tartalmának.

A panaszos jogi képviselője hivatkozott továbbá arra, hogy a Megállapodás 7. pontja nem jelenti azt, hogy a teljes összeg adózik, és a panaszos lemond a mentességi jogáról, a költségterítő részek és a fel nem bruttósította jövedelem vonatkozásában- ezen értelmezést semmilyen körülmény között nem lehet tulajdonítani, hanem csak arról nyilatkoztak, hogy ha van adó, akkor azt a felszámoló kiszámítja és befizeti, ugyanakkor nem állapodtak meg abban, hogy levonhatja. A felperes/panaszos személyes meghallgatásakor sérelmezte, hogy ő az adó visszaigénylési eljárás során két adóhatósági állásfoglalást szerzett be, amely alapján indította el az eljárást, és amely adóhatósági állásfoglalások a jelenlegi adóhatósági/alperesi állásfoglalásokkal gyökeresen szemben mennek, így ő jóhiszeműen járt el, amikor az adóhatóság állásfoglalásokra alapította indította el az adó visszaigénylési eljárását, így nem járt el méltányosan az adóhatóság, mert a bíróságtól el kellett volna tekintenie. Előadta továbbá a panaszos, hogy a legsúlyosabb és a jogállamiságba vetett hitünket ássa alá az pedig az, hogy a revízió nem az anyagi és eljárásjogi jogszabályok alapján folyt, hanem az adóhatóság megkereste a felettes szervét a Pénzügyminisztériumot, hogy az tárja fel számára tényállást, azt a Pénzügyminisztériumot, aki érdekeltként eleve a Ket. 42.§ -a alapján nem járhat el semmilyen szempontból, mert a Megállapodást értékelése körében mint hatóság, valamint jogi álláspontot képviselő fél. Tehát jogszabályok alapján a felperes revíziója nem történt meg, mert a revízió arról szólt, hogy a NAV a Pénzügyminisztériumot kereste meg belső jogsegély keretében arról, mi volt felperes és a [REDACTED] „fa.” közös akarata.

Ezen alperesi eljárás azért jogellenes, mert:

1. a Pénzügyminisztérium nem volt a szerződő fél, nem értelmezheti, hogy a felek miben állapodtak meg.
2. hatósági állásfoglalás arról, mi volt két fél közös akarata egy polgárjogi szerződésben, kizárt és súlyosan jogsértő, hivatali hatalommal visszaélő gyakorlat
3. az alperesi szervezet nem kérhetett volna ilyet, és nem használhatott volna fel ilyet.

A Pénzügyminisztériumot államigazgatási, hatósági mivoltában többek között hozzájárulhat, engedélyezhet, tudomásul vehet, azonban nincs hatásköre, megállapodásokat utólag értelmezni, nincs joga közölni, hogy annak idején mit értett engedélyezésen, hozzájáruláson, stb, mert ilyen lehetőség nincs a hivatalos eljárásokban. A beadványhoz csatolásra került már a revízió elején átadott

jegyzőkönyvben dokumentumok újra annak bizonyításra, hogy nettó jövedelem és költség volt az összes járadék elem, egyiknek sem volt adótartalma, és azt is bizonyítani kívántuk, hogy a felszámoló által beszerzett NAV állásfoglalások valójában nem a NAV álláspontját tükrözik, hanem a Pénzügyminisztérium utasította az adóhatóságot ezen állásfoglalások kiadására, amely hatáskör elvonást jelent, így az adóhatósági eljárás tisztességtelenül folyt és fegyveregyenlőség elvébe ütközik. Ez tükröződik vissza a revízió során tanúsított adóhatósági eljárásban, azzal belföldi jogsegély útján ügyintézők felkérték a Pénzügyminisztériumot a szerződés értelmezésére, arra, hogy bruttóban vagy nettóban állapotok meg a felek, jöllehet arra semmilyen jogalapja nem volt és a nem is használhatta volna föl ezen álláspontot, miután a Pénzügyminisztérium nem jogosult értelmezni a szerződést, valamint nem is kell értelmezni a szerződést, mert arra sem az adóhatóság sem a Pénzügyminisztérium nem jogosult ahogy korábban kifejtette a Pénzügyminisztérium nyomán az adóhivatal. Az adóeljárásnak nem a megállapodás értelmezése, hanem a becsatolt jogerős ítélet tartalmának a vizsgálata lett volna feladata, amelyet elmulasztottak. A bíróság ítéletét a panaszos 2015. június 1. napján vette át, amelynek száma 26.K.30.927/2014/48 és a 2015. május 14. napján kelt. Az ítélet körében alapvetően megjegyzendő, hogy a panaszos által hivatkozott jogszabályhelyeket is tévesen tárta föl, mert a mentesség körében hivatkoztunk Szja Tv.1. számú mellékletének 6.7 pontjára mely szerint a költségtérítő rész adómentes, erre való utalása hiányzik és téves. Nem hivatkozik arra, hogy részletesen becsatoltuk az alapper bírósági ítéletét és szakértői véleményét, valamint figyelmen kívül hagyta és nem indokolta, hogy a Megállapodás 1. pontjában meg van bontva az elmaradt és jövőben esedékes járadék, így az elmaradt járadékokra nem alkalmazható a megállapodás Szja tv. 73. § (4) bekezdése. Az ítélet átvette az alperesi érvelést teljes egészében, és minden kritika nélkül. Így a bíró a kártérítési járadék per iratanyagainak tanulmányozása helyett arra kényelmesebb, ámde helytelen és okszerűtlen alperesi álláspontra helyezkedett, hogy a kiegészítő ítéletet megelőzően nem tudták a Megállapodást aláírni felek a járadék nettó vagy bruttó voltáról. Ezen állásponttal szemben külön kifejtettük és igazoltuk, hogy éppen a felperes a Megállapodás aláírását követően kérte azt azért kiegészíteni, mert tudta, hogy nettóban terjesztette be a kereseti kérelmét a jövedelempótló részek vonatkozásában és költségtérítő rész volt a keresetben, így semmilyen adótartalma nincs egyik járadék elemnek sem. Miután ezt, mint a perben résztvevő fél tudta, mert évtizedekig tartó bizonyítási eljárás folyt ebben, így ezen álláspont abszurd és iratellenes. A fentiekből okszerűen következik, hogy a törvényszék sem olvasta el az baleseti kártérítési per aktáit, jöllehet az összes ítéletet, szakértői véleményt becsatoltuk. Egyébiránt a kiegészítő ítéletnek a fentiekből következően nincs jelentősége, mert mindkét fél számára tudott állapot volt a nettó jövedelempótló rész, akkor is, ha nincs kiegészítve a bírói ítélet: miután az alapperben nettóban van megállapítva, mert az alapperben és szakértői is nettóban állapította meg és ezt kérte nettóban felemelni az panaszos, tehát nem a kiegészítő ítéletnek an jelentősége, hanem csak annak, hogy mi volt a járadék felemelés jogcíme. Miután a járadék felemelési perben a bíróság rögzítette, hogy ugyanazonokon a jogcímen elemelte föl, mint a járadék alapper jogcímei, -miközben nem került felbruttósításra a jövedelempótló részek- így azok egyértelműen és kétséget kizáróan a jövedelempótló részek is nettóban került a jogerős ítéletben is megállapításra. A fentiekben túlmenően a bírósági ítélet a költségtérítő részek vonatkozásában is téves: indokolása szerint azért nem élhette a költségmentesség jogával a panaszos, mert ezt korábban a megállapodásban kellett volna foglalniuk a járadék elemeket és azok részletezését. Megítélésünk szerint azon kívül, hogy ez jogellenes álláspont, mert ha nem kerül megbontásra, akkor tartalmilag ki kell bontani: ez lenne a revízió feladata, ráadásul a panaszos azt többször is részletezte. A leglényegesebb: nincs olyan jogszabály, amely szerint, ha nincs megbontva a megállapodásban a költségtérítő és nettó járadékrész, akkor nem élhet az adómentességi jogával az adózó. Ezen bírósági

álláspont ugyanakkor nincs összhangban azzal az álláspontjával, hogy egyébként tökéletesen mindegy hogy meg van-e bontva elmaradt és jövőbeni járadékra, mindkettő adózik.

Az ítélet ellen felülvizsgálati kérelmet terjesztettünk elő, amelyben hangsúlyoztuk a törvényszék ítéletének anyagi jogszabályba ütközését, és azt hogy csak az alperesi érvelést vette figyelembe az általunk felhozottakat, még a jogszabály hely idézése kapcsán is tévesen idézte, tehát meg sem nézte az általunk hivatkozott jogszabályokat, el sem olvasta az általunk csatolt iratokat.

Hivatkoztunk továbbá az Alaptörvény (2011. 04. 25.) XXII. cikk (1) bekezdésének alapján: „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. Ez a jog magában foglalja a hatóságoknak azt a kötelezettségét, hogy döntéseiket indokolják.” A felperes várakozása ugyanis a jogerős közigazgatási döntés után – amely nem vette figyelembe a felperesi jogszabályi hivatkozásait- az várta a közigazgatási bíróságtól, hogy részletesen kifejtse, indokolja, hogy miért tagadhatta meg alperes - Magyarországon egyedülállóként -a felperes az 1995. évi CXVII. számú a személyi jövedelemadóról szóló törvény - továbbiakban Szja tv. 7. §-a alapján kógens Szja tv. 1. mellékletében foglalt 6.1. és 6.7. pontokban foglalt mentességi okok alkalmazását, amelyet egyösszegű megváltás esetén is alkalmazni kell, amelyet a Pénzügyminisztérium 1996/251. számú állásfoglalása is megerősít.

A felperes várakozása az egész eljárás tartama alatt azt volt továbbá, hogy az alperes és a bíróság vizsgálja meg és olvassa el érdemben a járadékra vonatkozó res iudicata-t okozó jogerős ítéleteket. Becsatoltuk a PKKB 21.P.90.136/1988/111. számú ítéletét, amelynek a 17. és 18. oldalán egyértelműen rögzítésre kerültek, hogy nettóban kerültek megállapításra a bérek és a rendkívüli erőfeszítésből eredő járadékok, a többi járadékelem értelemszerűen nem jövedelem, merthogy költségtérítést tartalmaznak. Csatoltuk azt is, hogy a hitelező járadék-felemelési keresete is nettóban került betérjesztésre, mint ahogy arra is, hogy a Fővárosi Bíróság 5.P.28270/2005/7. számú ítélete rögzíti, hogy az alapperben megállapított jogcímen emelte fel a járadékot. Ezek egyikét sem vizsgálta a jogerős döntés, így az iratellenes és a Pp. 206. §-ba ütközik. A Kúria egyik tanácsa sem olvasta el a Megállapodás 1. pontjában foglalt, a Fővárosi Bíróság 5.P.28270/2005/7. számú ítéletét a PKKB 21.P.90.136/1988/111 ítéletét és az alapper szakértői véleményével valamint a felperes által csatolt kereseti kérelmével összeolvasva, amelyek mindegyike, illetőleg azokat összeolvasva egyértelműen rögzítik a megítélt járadék nettó jellegét. Következésképpen a bíróság 17. oldal tett álláspontja szerint, ha a járadék nettó, akkor hatályon kívül kellett volna a helyezni az alperesi döntést. Nem volt hajlandó összességükben értelmezni az Szja tv., az Alaptörvény és Alkotmány alapelveit és Szja tv. egyéb kógens rendelkezéseit, ugyanis az Szja tv. 4. §. kivonja a jövedelem fogalma alól a nettó bért, míg az Szja tv. 7. § (1) bekezdése pedig kivonja a költséget (költségtérítést) a jövedelem fogalma alól. Az Szja tv. 7. §-a ugyanakkor kógens szabályként, kötelezettségként írja elő az adóhatóság részére a mentességi szabályok alkalmazását és azt, hogy azt a jövedelem kiszámításánál nem lehet figyelembe venni azokat, amelyek mentesek az adó alól. A fentiekre vonatkozólag semmilyen indoklás sincs, az általunk hivatkozott jogszabályokat a Szja tv. 73. (4) bekezdésének jogszerű értelmezésénél még a tényállás feltárásánál is figyelmen kívül hagyta az eljáró bíróság. A fentiekben hivatkozottak szerint a bíróság döntése az Szja 73. § (4) bekezdésének értelmezés körében Alaptörvényben foglalt igazságos és arányos adóztatás elvébe ütközik, amelyet a Magyarország Alaptörvényéről szóló T/2627. számú törvényjavaslat indokolása a XXVIII. cikkhez rögzít:

„A Javaslat a társadalmi igazságosság elvének megfelelően általános jelleggel, valamennyi személyre és szervezetre kiterjedően állapítja meg a közteherviselési kötelezettséget, amelynek célja, hogy a zavartalan társadalmi működéshez, a közösség által ellátandó feladatokhoz szükséges anyagi fedezetet biztosítsa.” E kötelezettség a teherbíró képességen alapul, azaz mindenki olyan részben köteles részt vállalni a közös szükségletek fedezéséből, amennyire ezt körülményei lehetővé teszik.

A Kúria Kfv. I. 35.574/2015/6. sorszámú ítéletével a panaszos felülvizsgálati kérelmét elutasította. Az ítéletét arra alapította, hogy miután nem volt a megállapodásban nem volt megbontva a lejárt járadék, ezért egy jogi megítélés alá esik a jövőben esedékes járadék megváltással.

A jogerős döntés tehát diszkriminatívan értelmezi az Szja tv. 73. § (4) bekezdését, amely szerint az adómentességi jog nem alkalmazható egyösszegű megváltás esetén, függetlenül a járadék tartalmától, akár költségterítő rész akár nettó jövedelem. Felvetődik ezen diszkriminatív értelmezés azért alakult ki a panaszos esetében, -mert mindenki más esetébe alkalmazható a mentesség- mivel a magyar állam fizette ki az egyösszegű megváltást. Önmagában az az értelmezés is diszkriminatív, hogy egyösszegű megváltás esetén az egyébként nem adózó havi járadék adózik. A fentiekben túlmenően az igazságos, arányos és méltányos adóztatás alapelveibe ütközik, miután az az álláspontja, hogy függetlenül a járadék elemek milyenségétől a nettó bér és a költség is adózik, miközben azok nem adóznak, mert nem minősülnek jövedelemnek.

4. Indokolás arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabály, jogszabályi rendelkezés, bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével:

4.1. XXX. cikk (1) Teherbíró képességének, illetve a gazdaságban való részvételének megfelelően mindenki hozzájárul a közös szükségletek fedezéséhez XX. cikk (1) bekezdése- az egészséghez fűződő jog, XIII. cikk (1) bekezdése- tulajdonhoz fűződő jog megsértése, az Alkotmánybíróság 724/B/1994. számú határozatában foglalt megsértése a Kúria Kfv. I.35.547/2015/6. sorszámú és a Kúria Gfv. VII. 30.244/2015/4. sorszámú határozataiban és emiatt is kérjük azokat megsemmisíteni, valamint kérjük megsemmisíteni a visszamenőleges hatállyal a jelenleg nem hatályos Szja tv. 73. § (4) bekezdését.

A jogerős ítélet értelmezése alkotmányellenes, amely szerint a már nem hatályos Szja tv. 73. §. (4) bekezdésének olyan értelmet tulajdonítanak, mely szerint az eredetileg nem adózó költségek és nettó bér csak azért adózik, mert egy összegben került megváltásra. Ugyanis a panaszos kétszer adózik a nettó bérből, illetőleg olyan költségből, amelyek nem minősülnek jövedelemnek, illetőleg mentesek az adó alól. Mára a kifizetett járadék, a gyógyszerköltségeit sem fedezi, ugyanakkor, már nem érvényesítheti ezen gyógyszerköltségek emelkedéséből eredő igényeit, mint ahogy más költségeit sem, miután minden költség emelkedik. Így ezen jogértelmezés nem áll arányban a teherbíró képességével és nem áll arányban a gazdasági életben való részvétellel, mert nem jövedelmek után is adózik és a költségek után is, amelyet neki továbbra is ki kell fizetnie. Az Alaptörvény ezen rendelkezését hivatott alátámasztani az igazságos és arányos adóztatás elve, a Szja tv. 1. számú mellékeltben 6.7. pontban foglalt mentességi okok, amelyek helyes értelmezése szerint a költségek és a nettó bér semmilyen nem adózhat, így a Kúria két döntése és Szja tv. 73. § (4) bekezdésének ekként értelmezése az igazságtalan és aránytalan adóztatás elvébe ütközik.

Az alaptörvény (Alkotmány)) ezen rendelkezéseit hivatott alátámasztani az Alkotmánybíróság 724/B/1994. számú határozata, mely szerint az adózóra kedvezőbb jogértelmezés és az elbírálásakor hatályban lévő jogszabályokat kell alkalmazni. Így miután az Szja tv. 73. §. (4) bekezdése az elbírálásakor nem volt hatályban, így az Szja tv. 1. sz. mellékletének 6.7. pontjában foglalt mentességet kellett volna alkalmazni, tehát a költségtérítő rész adómentességét és a nettó járadékok adómentességét, amelyek egyösszegű megváltás esetén is alkalmazandóak, és amelyek kellő súllyal nem, vagy egyáltalán nem kerültek értékelésre a Kúria döntések során.

A jogszabályhely a Szja tv. 73. § (4) bekezdésének visszamenőleg hatályú megsemmisítését is azon indokból kérjük, mert alapot adhat arra, hogy olyan határozatok szülessenek, hogy függetlenül a költségtérítő rész és nettó bér járadéktól, azok adóztatásra kerülnek, miközben azok alapesetben nem adózhatnak, ellentétben a teherbíró-képesség szerint és a gazdasági életben betöltött szerep szerinti adóztatás elvével.

4.2.XXX. cikk (1) bekezdése-teherbíró képesség arányában történő adózás, a XX. cikk (1) bekezdése- az egészséghez fűződő jog, XIII. cikk (1) bekezdése- tulajdonhoz fűződő jog megsértése, az Alkotmánybíróság 724/B/1994. számú határozatában foglaltak megsértése a Kúria Kfv. I.35.547/2015/6. sorszámú és a Kúria Gfv. VII. 30.244/2015/4. sorszámú határozatiban és emiatt is kérjük azokat megsemmisíteni

A fenti bírói határozatok azon alapulnak, hogy a járadék egyösszegű megváltásról szóló Megállapodás megváltoztatja a járadék adótartalmát és miután nem kerültek megbontásra a járadék elemek, így a panaszos a nem élhet a költségtérítő részek vonatkozásában szabályozott mentesség jogával és kétszer adózik nettó bér, valamint a lejárt járadék elemek is adó alá tartoznak.

Ezen megállapítások ellentétben állnak Alkotmánybíróság 724/B/1994. számú határozatában foglaltakkal, miután a fenti AB határozat rögzíti, hogy az adóügyi (közjogi) és polgári jogviszonyok elválnak egymástól, és nincs jelentősége a felek megállapodásnak csak a jogügylet valódi tartalma alapján kell ügyletet megítélni. Ebből tehát az következik, hogy ha nincs is megbontva a járadék elemek mindegyike, akkor is alkalmazni kell. Ugyanakkor ez nem következik sem a Szja tv. 73. §. (4) bekezdéséből sem, főleg úgy, hogy ezen jogértelmezéssel szemben kifejezett kógens jogszabályi rendelkezés szerint nem adózik, nevesül az Szja törvény 1. számú mellékletében foglalt 6.1. és 6.7 pontja szerint:

A mai napig hatályos személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény 1. számú mellékletének 6. 1. és 6.2. és 6.7.pontja, amely rögzíti, hogy mentes az adó alól a járadék egyösszegű megváltása esetén is

6. A károk megtérülése, a kockázatok viselése körében adómentes:

6.7. a 6.1. és a 6.6 alpontban foglalt rendelkezések alkalmazása során (kivéve, ha e törvény ettől eltérően nem rendelkezik)

a) az olyan kártérítés, amelyet a károsult költségeinek fedezetére fizetnek ki, ideértve azt is, ha a költségek a jövedelem megszerzése érdekében merültek fel,

b) a költségtérítést és a jövedelmet helyettesítő kártérítést is tartalmazó járadék, vagy annak egyösszegű megváltása esetén a költségtérítő rész,

4.3. XXIV. cikk (1) bekezdése – a tisztességes hatósági és bírósági eljárás követelménye, törvény előtti egyenlőség, XX. cikk (1) bekezdése- az egészséghez fűződő jog, XIII. cikk (1) bekezdése- tulajdonhoz fűződő jog megsértése, Tisztességes eljáráshoz való jog és indokláshoz való jog megsértése a fenti Kúriai határozatokban

Fenntartjuk a fentiekben írottak, amely szerint nincs olyan jogszabályi rendelkezés, amely alapján csak akkor lehet a mentességet érvényesíteni egyösszegű megváltás esetén, ha a járadéktartalmak meg vannak bontva.

Ugyanakkor iratellenes és nem merítette ki azon hivatkozásunkat egyik Kúria döntés sem, amely szerint a Megállapodás 1. pontjában az elmaradt járadék külön ki volt számítva, így azon álláspontok mely szerint azért nem illeti mentesség az elmaradt járadék vonatkozásában téves, iratellenes.

A megállapodás 1. pontja:

A fentiekből egyértelműen következik hogy a lejárt/elmaradt járadék meg volt bontva, erre vonatkozó utalásukkal a Kúria egyik tanácsa sem vizsgálódott, így a jogerős ítéletek iratellenesek:

1. Felek megállapítják, hogy a Fővárosi Bíróság 5.P.28270/2005/7. sorszámú ítéletében arra kötelezte a [REDACTED] Rt-t, hogy [REDACTED] részére 2000. január 1.-2007. január 1-ig terjedő időszakra: 33.050.412 Ft, továbbá 2007. január 1.-2009. február 1-ig terjedő időszakra: 12.662.500 Ft, valamint 2009. február 1-től további havi 506.500 Ft összegű járadékot fizessen meg.

4.4. XXX. cikk (1) bekezdése-teherbíró képesség arányában történő adózás, a XX. cikk (1) bekezdése- az egészséghez fűződő jog, XIII. cikk (1) bekezdése- tulajdonhoz fűződő jog megsértése, az Alkotmánybíróság 724/B/1994. számú határozatában foglaltak megsértése és XV. a megkülönböztetés tilalmába ütközik, valamint a jogbiztonságot sértik Kúria határozatok:

Diszkriminatívnak véljük, hogy csak azért kell a nem adózó járadék után adóznia a panaszosnak, mert egyösszegű váltották meg, és mert nincs megbontva részletesen. (Egyébként értelmezhetetlen hogy miért lenne a megbontásnak jelentősége, miközben egyik járadékelem sem adózik, így ha meg bontással is ugyanazt érnék el, egyik elem sem adózik. Ha pedig egyik elem sem adózik, miért kellene megbontani?) Így egyrésztől okszerűtlen mindkét Kúria ítélet, másrésztől, mint említettük, iratellenesek is, mert a lejárt járadék az 1. pontban megbontásra került, tehát a Kúria indoklásából az következik, hogy legalább az elmaradt járadék esetében arról kellett volna rendelkezni, hogy az nem tartozik adó alá.

Tehát ha konzekvens kívánt volna a Kúria két tanácsa magához maradni és valóban a megbontáson múlik az, hogy adózik vagy nem járadék, akkor minimálisan a múltbeli, mintegy 50.000.000.-Ft összegű lejárt járadék esetén rendelkeznie kell volna annak az adómentességéről.

A Kúriai döntések arra az álláspontra helyezkedtek, hogy pusztán abból tényből, hogy egyösszegű megváltásban állapodtak meg felek a panaszos adózni köteles olyan járadék után, amely egyébként nem adózik. A panaszosnak ugyanis háromféle járadékfajtája volt:

-Költségtérítő rész- mentes az adó alól,

-nettó járadék- nem tartozik az Szja hatálya alá, mert nem jövedelem,

-Lejárt ki nem fizetett járadék szintén nem adózik, mert költség és nettót tartalmaz.

A fentiekben támadott bírói értelmezéssel szemben 2012. február 28-i és 2012. május 8-i kiadott állásfoglalásban az adóhatóság azt közli, hogy az az adóhatósági gyakorlata szerint a költségtérítő részek nem adóznak és a nettó jövedelem nem tartozik az Szja törvény hatálya alá, valamint a 1/2006. PK vélemény szerint fel kell bruttósítani a nettó bért. A fenti adóhatósági joggyakorlathoz képest és a releváns jogszabályokhoz képest, a Kúria diszkriminatívan másként ítéli meg az ügyet, anélkül, hogy konkrét jogszabályi ellenzéseket végezne, csak azért utasítja el a felülvizsgálati kérelmeket, mert egy összegben kerültek megváltásra és nem kerültek megbontásra a járadék egyes elemei. Azt nevezzük diszkriminációnak, hogy miközben az adóhatósági gyakorlat teljesen eltérő és 1. számú melléklet 6.7. pontjából egyértelműen következik, hogy egyösszegű megváltás esetén is alkalmazni kell az adómentességi jogot, és a nettó bér az nem minősül jövedelemnek-ebben az esetben – az Art. 7. § (1) bekezdésével- a Kúria a kógens jogszabálytól és kizárólag a panaszos esetében adónak minősít nem adózó költségeket és nettó járadékot, jóllehet az adóhatósági gyakorlat ettől eltérő. Ugyanúgy a felbruttósítás kérdéskörében is diszkriminatívak és a jogbiztonságot sértők a fenti döntések. A Kúria egyik tanácsa sem indokolja, hogy adóhatósági általános joggyakorlatot miért nem alkalmazható ezen ügyben. A felbruttósítás elmaradása pedig igen jelentős anyagi veszteséget okoz a panaszosnak, mert a felbruttósítás érintené nyugdíja alapját is.

Megítélésük szerint a járadék kifizetésnek módja, az egyösszegű megváltás és az, hogy a nincs megbontva részletesen a nem adózó járadék elem (csak az 1. pontban a lejárt járadék nem teszi lehetővé, hogy a Kúria azt akként értékelje, hogy a panaszos lemondott volna a mentességi jogáról és adózni szeretne. A Megállapodásban foglalt 7. pont egyéként is a helyes értelmezése szerint csak akkor kell adózni, ha valóban adóköteles jövedelemről van szó. Ugyanakkor a Kúria döntésével ellentétesen miután a levonás szó nem került bele a megállapodásban így teljesen egyértelmű, hogy nem állapodtak meg abban, hogy levonhat bármilyen részt a 118 millió forintból, tehát valójában abban állapodtak meg, hogy nincs adólevonási joga a felszámolónak, éppen azért mert nem adózik a járadék egyik eleme sem. A 7. pont azonban csak akkor alkalmazható, ha valóban adóról van szó. Illetőleg ezen pontban nincs szó levonásáról, így már csak azért sem állapodhattak meg abban ahogy adózik az egyéként nem adózó járadék.

A jogbiztonságot sértik a fenti Kúriai határozatok:

A 2012. február és 2012. májusi adóhatósági joggyakorlat elemzéseivel az Szja tv. 7. § (1) bekezdésével, az Szja tv. 1. sz. mellékletének 6.7. pontjával ellentétesek a Kúria két tanácsának döntései. Így sérti a két határozat a fenti jogszabályokat valamint a jogbiztonság elvét, ha nem egységes a jogalkalmazás Magyarországon, márpedig az Szja tv. 73. § (4) bekezdése ezek szerint többféleképpen lehet értelmezni, így a megítélésünk szerint ezért helyes annak visszamenőleg hatályú megsemmisítése.

4.5. XXX. cikk (1) bekezdése-teherbíró képesség arányában történő adózás, a XX. cikk (1) bekezdése- az egészséghez fűződő jog, XIII. cikk (1) bekezdése- tulajdonhoz fűződő jog megsértése, az Alkotmánybíróság 724/B/1994. számú határozatában foglaltak megsértése és XV. a megkülönböztetés tilalmába ütközik, valamint a jogbiztonságot sértik Kúria határozatok valamint a Szja tv. 74. § (4) bekezdése, valamint a Csódtv. 62. § (5) bekezdésének kialakul joggyakorlata.

A Kúria két tanácsának határozata szerint a panaszos azért nem élhetett a mentességi jogával és ezért kell adóznia, mert a 2009. szeptember 22-i megállapodással módosult a járadék adótartama is, és a 7. pontban foglalt szerint a felek a járadékot teljes egészben az Sza tv. 73. § (4) bekezdése alá helyezték és függetlenül a járadékok valódi tartalmától azok teljes egészében adóznak. A fentiekből következően a Megállapodás aláírásának körülményeit szüksége megemlítenünk, illetőleg az hogyan került aláírásra.

A panaszos tudta, hogy a járadék megfizetése vonatkozásban az állam felelősséggel tartozik a Csódtv. 62. § (1) bekezdése szerint a járadék panaszos részére történő megfizetéséért. Ebből az következik, hogy a panaszos tudta, hogy ezen felelősség a teljes járadék megfizetésére szól, annak a maximális összegét is ki kell fizetnie az államnak.

Ezzel szemben a magyar állam nevében eljáró Pénzügyminisztérium és a Csódtv. 62. §. (5) bekezdése és a felszámoló együttműködése lehetővé tették, hogy ezen korlátlan állami felelősséget a hitelező érdeke ellen korlátozzák. Csódtv. 62. § (5) bekezdése értelmében a kizárólag a felszámoló terjesztheti elő a panaszos járadékigényét a Pénzügyminisztérium felé az állami felelősség érvényesítése körében. Azonban a felszámoló nem fizette ki 2004 óta a panaszos járadékát, de be sem jelentette a Pénzügyminisztérium felé. Ennek körében a panaszos kártérítési keresetet terjesztett elő a felszámoló szervezet ellen, amelyben a Fővárosi Törvényszék 37.P.24.624/2010/24. sorszámú ítéletében megállapította, hogy a felszámoló semmilyen értékelhető magyarázatot nem adott, hogy miért nem jelentette be a Pénzügyminisztérium felé a járadékigényt, így kártérítési felelőssége fennáll:

Az alperes semmilyen értékelhető indokát nem adta késedelmes intézkedésének, a közel tíz éves időtartam alatt felhalmozódott követelés késedelmes rendezésének, a kártérítési felelősség alól kimenteni tehát nem tudta magát. Az eredeti követelést a felperes az időközi teljesítésre figyelemmel leszállította, de a perköltségre változatlanul igényt tartott és a teljesítésre figyelemmel ebben a tekintetben pernyertesnek minősül.

A felszámoló akkor jelentette be a panaszos igényét a Pénzügyminisztériumhoz, amikor kártérítési peres eljárást indított ellenen a panaszos. Mint utóbb kiderült a panaszos számára, a felszámoló biztosítási ajánlatokat is kért be az egyösszegű megváltás vonatkozásban, amelyről csak a Pénzügyminisztériumot tájékoztatta. Azonban ezen biztosítási ajánlatokról nem tájékoztatta a panaszost, jóllehet a felszámoló a Csódtv. preambuluma szerint a hitelezők érdekében kell eljárnia. Ekkor kért ajánlatot a panaszostól a járadék egyösszegű megváltása vonatkozásában, azonban elhallgatta, hogy csak a jövőbeni megváltásra a biztosítók 130 millió forintos ajánlatot adtak.

A panaszos így 2009. február 5-i napján ajánlatot tett, amelyben (a Kúria határozataival ellentétben) megbontásra kerültek az elmaradt és jövőben esedékes járadékok, így az egyösszegű megváltás vonatkozásában 115 millió forintot adott meg a panaszos. 2009. augusztus 26-án 120.000.000.-Ft –os ajánlatot tett. A felszámoló átküldte a Pénzügyminisztériumtól származó blanketta szerződést, amelybe a panaszos nem adhatott lényeges javítást, miután a felszámoló ezt a blankettát tudja a Pénzügyminisztériummal elfogadtatni. A panaszos ilyen előzmények után kénytelen volt aláírni 2009. szeptember 22-i Megállapodást, mert már 5 éve nem kapta a járadékát. A felszámoló közölte – éppen

a 7. pontra rákérdezve,- hogy miután azt a Pénzügyminisztériummal leegyeztette már nem tud módosítani.

Megállapítható tehát hogy a Csódtv. 62. § (5) bekezdése a hitelező igényérvényesítését gátolja, mert kizárólag a felszámoló jelentheti be, azonban a felszámoló ellenérdekelt abban – a Pénzügyminisztériummal egyetemben- hogy a hitelező a megkapja az a járadékának a maximumát. Ezt követően a nem csak a járadék igény minimalizálásában játszott össze a felszámoló és a Pénzügyminisztérium, de az egyösszegű megváltással és a 7. pontban foglalt blanketta még adót is kellett fizetnie, miközben ezen járadékok mentesek az adó aló, illetőleg nem tartoznak a Sza tv. hatálya alá. Megítélésünk szerint visszaélésszerű joggyakorlatot alapoz meg a felszámolók részéről az, hogy kizárólag ők járhatnak el a bejelentés ügyében, anélkül, hogy tájékoztatniuk kellene a hitelezőt egyéb körülményekről. A felszámolókat a Pénzügyminisztérium nevezi ki, így ezen szerv érdekeit képviselte és nem a hitelezőét. Így nemcsak visszaélésszerű joggyakorlathoz vezet a Csódtv. 62. § (5) bekezdésnek fenntartása, hanem a felszámoló szervezet összejátszáshoz is vezethet a hitelező/panaszos ellenérdekű felnek minősülő az állam nevében eljáró Pénzügyminisztériummal.

Ezen állításunkat támasztja alá azt is, hogy a felszámoló a Pénzügyminisztériumtól kért állásfoglalást a Sza 73. § (4) bekezdésének értelmezése körében, amely Pénzügyminisztérium ellentétben az korábbi állásfoglalásaival; adónak nevezte az egyébként nem adózó járadék-elemeket is. A Pénzügyminisztérium ezt követően ezen állásfoglalást kényszerített rá az adóhatóságra is, ellentétben a korábban kialakult adóhatósági joggyakorlatra.

4.6. XX. cikk (1) bekezdése- az egészséghez fűződő jog, XIII. cikk (1) bekezdése- tulajdonhoz fűződő jog megsértése; az Alkotmánybíróság 724/B/1994: számú határozatában foglaltak megsértése

Abban az esetben, ha adó lenne a 29,5, millió forint, akkor adóigazolást kellett volna a felszámolónak a panaszos részére 2009. november 12-ig és azt az adóhatósághoz kellett volna befizetnie.

A felszámoló 2010. május 22-én letétbe helyezte a 29,5 millió forintot. Ezen összeg vagy a panaszost vagy az adóhatóságot illeti. A Pesti Központi Kerületi Bíróság azt 21.P.50.901/2010/9. számú végzésével teljesítési letétként elfogadta. A panaszos bejelentésére az adóhatóság revíziót folytatott a felszámolónál, amely megállapítás nélkül zárult, ezzel gyakorlatilag elismerve, hogy a 29,5 millió forint nem adó, máskülönben az adóhatóság kötelezte volna felszámolót annak befizetésére és a panaszos részére adóigazolás kiállítására. A letétért a mai napig nem jelentkezett az adóhatóság, azonban erre vonatkozólag, mind az adó megállapításához, mind a behajtáshoz fűződő joga 2015. december 31. napján elévült. Így ezen 29,5 millió forint, biztosan nem lehet személyi jövedelemadó. Továbbá a felszámoló a panaszosnak a mai napig nem állított ki jövedelemadó igazolást, így az a panaszos adófolyószámláján sem jelentkezik. A felszámoló azonban bejelentette igényét ezen összegre, mint Letevő. A Fővárosi Ítéltábla szerint ezen összeget a letevő felszámoló szervezet 2018-ban visszakaphatja. Bejelentettük a Kúria mindkét tanácsának, hogy rendelkezzenek a letétben lévő 29,5 millió forintról, azonban azt egyik tanács sem tette meg. Így a 29,5 millió forint a felszámolóhoz fog visszakerülni, ahhoz, akinek semmilyen jogcíme nincsen rá.

A fentiek alapján legalább kérjük két Kúria határozatot megsemmisíteni, illetőleg kiegészítésre és az eljárás ebben a körben történő lefolytatásra szíveskednek kötelezni a Kúria mindkét tanácsát, miután

kérjük kiegészíteni a Kúria döntéseit azzal, hogy a letében lévő 29,5 millió forint adó megállapítási és végrehajtási joga elévült, így az a panaszos részére kerülhet kifizetésre.

5. Annak bemutatása, hogy az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva:

A Kúria határozatai ellen nincs lehetőség további jogorvoslati eljárásra. Perújítási eljárást nem kezdeményeztünk:

6. Nyilatkozat arról, hogy az ügyben van-e folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt, illetve arról, hogy kezdeményeztek-e perújítást (jogorvoslat a törvényesség érdekében) az ügyben:

Kelt: Budapesten, 2016. június 20. napján.

Indítványozó képviselőjében:

Melléletek:

1. Ügyvédi meghatalmazás vagy jogtanácsosi igazolvány másolata, abban az esetben, amennyiben az indítványozó jogi képviselővel jár el
2. Nyilatkozat az indítvány és a személyes adatok nyilvánosságra hozhatóságáról
3. a Fővárosi Törvényszék 5.P.28.270/2005/ 5 számú ítélete
4. 2009. február 9-i ajánlat
5. 2009. szeptember 22-i Megállapodás
6. Fővárosi Törvényszék kiegészítő ítélete
7. 2010. július 9-i letét elfogadó határozat
8. 2010. október 19-i adóhatósági ellenőrzés eredménye, amely nem állapított meg adót
9. 2012. február 29-i adóhatósági joggyakorlat elemzés
10. 2012. május 1. napján kelt adóhatósági joggyakorlat elemzés
11. Fővárosi Törvényszék 37.P. 24.624/2010/24. sorszámú ítélete

12. Fővárosi Ítéltábla 5 Pf.21.229/2013/6. számú ítélete
13. Fővárosi Törvényszék 10.Fpkh. 01-2010-201., majd 10-Fpkh. 01-13-19, számú végzése
14. Fővárosi Ítéltábla 15.Fpkh.44.035/2014/3. végzése
15. Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 26. K.30.927/2014/48. sorszámú ítélete
16. Fővárosi Ítéltábla 3 Pkf.26.944/2015/2. számú végzése
17. Kúria Kfv. I.35.547/2015/6. sorszámú ítélete
18. Kúria Gfv. VII. 30.244/2015/4. sorszámú végzése

